

Največji praznik je doživljala Iva. Drugič v življenju je šla na Gomilo. Matija ji ni prišel na misel. Če pa bi se bilo to zgodilo, bi jo bili brž potolažili, češ da ga ni na Gomili, da je še tam zad za hribi.

Pot se je dvigala čez griče proti sončnemu pobočju vinske gore. Naposled so se ustavili blizu samotne kmečke hiše, ki je čemela sredi drevja.

»Iva, zdaj pa kar steci k stari mami! Lepo jo pozdravi in ji reci, da prihajam!« je rekla Neža svoji najmlajši deklici.

Iva, oblečena v živordečo oblekco z belimi pikami, je stekla po stezi in izginila med drevjem. Nato je zadržala korak, ozirala se na vse strani in tiho koracala proti hiši. Tedaj pa je pri skednju zarožljala veriga in proti Ivi se je v laježu zagnal velik siv pes, da je deklici zastalo srce. Niti dahniti si ni upala, kaj šele, da bi zaopila. Pes je lajal in Iva je imela občutek, da jo bo zdaj zdaj raztrgal in požrl. Negibna in bleda je stala na mestu kot okamenela kraljica palčkov ter čakala, da se zgodi najhujše.

A glej — od težnih vrat naglo prihaja stric Matija. Smehlja se, ker vidi, da je rešitelj. Pomiri psa in se zagleda v svojo malo sorodnico, ki se še vedno ne gane. Ne gane se, ne beži pred stricem — čudo! Stric Matija jo gleda, gleda — ne more se je nagledati. Nato razširi roke, se skloni in dvigne Ivo visoko nad glavo. Na hišnem pragu veselo tleskne z dlanmi stara mama, tam po stezi pa že prihajajo oni štirje.

Tako se je zgodilo, kar se je pač moralo zgoditi: Iva in stric Matija sta tisto nedeljo sklenila veliko prijateljstvo, temu pa je sledila prava češnjeva gostija. Preden so gostje odšli, je celo hudi čuvaj Tiger začutil božajočo Ivino roko na svojih uhljih in je veselo pomahal z repom.

Ko se je Matija po odhodu sorodnikov vrnil k skednju in zagledal psa, se je nasmejal. Prišle so mu namreč na misel besede, ki jih je moral Jezus čuti od farizejev, češ da hude duhove izganja z Belcebubom.

»Tiger, Tiger, če bi bil jaz hudi duh, ki se ga je Iva na smrt bala, potem bi bil ti res pravi Belcebub!« je rekel in pogladil žival po hrbtu.

Janko Samec

Moj učitelj

Še pomnim ga, kak je pred nami hodil
med šolsko uro strog, a blag obenem.
Po čelu je visokem in učenem
že prav za prav med učenjake sodil.

Z roko nas preizkušeno je vodil
k življenju v delu večnem in poštenem,
da moči ni v denarju mu nobenem
vrniti, kar takrat nam je posodil.

Ko pa govoril je o domu svojem
in o slovenski naši govorici,
bil lep je, da živi še v srcu mojem.

Bil je podoben v dan pojoči ptici.
Pa naj to pesem njemu v čast zapojem
in še njegovi materi — kmetici!